

**ДЕРЖАВНИЙ ЗАКЛАД «ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ імені К. Д. УШИНСЬКОГО»
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ,
СПОРТУ ТА РЕАБІЛІТАЦІЇ**

**КАФЕДРА ТЕОРІЇ І МЕТОДИКИ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ
ТА СПОРТИВНИХ ДИСЦИПЛІН**

**СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ
ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ,
СПОРТУ ТА ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ**

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЇ
17-18 жовтня 2024 року**

Одеса
Букаєв Вадим Вікторович
2024

УДК 370.15+371.302.81+613
C916

*Друкується згідно з рішенням Вченої ради Державного закладу
«Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»*

Протокол № 4 від 31 жовтня 2024 р.

Дразіна Є. В. кандидат наук з фізичного виховання та спорту, завідувач кафедри теорії і методики фізичної культури та спортивних дисциплін Університету Ушинського – голова оргкомітету;

Башавець Н. А. доктор педагогічних наук, професор кафедри теорії і методики фізичної культури та спортивних дисциплін Університету Ушинського – заступник голови оргкомітету;

Р. Урбан, професор, Голова вченої ради Інституту фізичної культури Щецинського університету (Польща);

М. Крету, професор, факультет фізичного виховання та спорту, Університет Пітешті (Румунія);

Афтімічук О. Є. доктор педагогічних наук, професор. ДУФВіС (м. Кишинів, Молдова);

Ігнатенко С. О. кандидат педагогічних наук, доцент кафедри теорії і методики фізичної культури та спортивних дисциплін Університету Ушинського;

Ковальова Т. М. викладач кафедри теорії і методики фізичної культури та спортивних дисциплін Університету Ушинського;

Воробйова С. В. лаборант кафедри теорії і методики фізичної культури та спортивних дисциплін Університету Ушинського

Рецензенти:

Соколова Ганна Борисівна – доктор психологічних наук, професор, професор кафедри дефектології та фізичної реабілітації, директор навчально-наукового інституту фізичної культури, спорту та реабілітації

Пільова Світлана Георгіївна - кандидат педагогічних наук, доцент кафедри кіберпсихології та реабілітації, Державного університету інтелектуальних технологій і зв'язку

Сучасні проблеми фізичного виховання, спорту та здоров'я людини :
C916 матеріали VIII інтернет-конференції. м. Одеса, 17-18 жовтня 2024 р.
Одеса. : видавець Букаєв Вадим Вікторович, 2024. 134 с.

У збірнику матеріалів конференції розглянуті всебічні аспекти організації занять з фізичного виховання, спорту і здоров'я людини.

At the conference proceedings are considered comprehensive aspects of physical education and sports.

УДК 370.15+371.302.81+613.7

© Державний заклад
«Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського», 2024

Гарсія-Остапова В., Дразіна Є. В. РОЛЬ ІНТЕРАКТИВНИХ ФОРМ НАВЧАННЯ НА УРОКАХ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ У ЗАКЛАДАХ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ.....	51
Гуніна Л. М. ОЦІНКА АКТИВНОСТІ ЛІПОПЕРОКСИДАЦІЇ ЯК ОСНОВА ФОРМУВАННЯ ПРОГРАМ НУТРИТИВНО-МЕТАБОЛІЧНОЇ ПІДТРИМКИ ТРЕНУВАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ.....	55
Ігнатенко С. О.¹, Лань Венесо² ВПЛИВ ФІЗИЧНОЇ АКТИВНОСТІ НА АКАДЕМІЧНУ УСПІШНІСТЬ УЧНІВ...	58
Каліберда О. Г., Виноградова І. І., Щетнік І. С. ТЕХНОЛОГІЯ ПІДГОТОВКИ СПОРТСМЕНІВ З УРАЖЕННЯМИ ОПОРНО-РУХОВОГО АПАРАТУ З ПАРА СТРІЛЬБИ КУЛЬОВОЇ.....	61
Каналюк Н. О., Дразіна Є. В. АНАЛІЗ ВПЛИВУ МІЖНАРОДНИХ СПОРТИВНО-ТАНЦЮВАЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА ТАНЦЮВАЛЬНИЙ СПОРТ В УКРАЇНІ.....	66
Карабанов Є. О., Кубрак С. І. МЕТОДОЛОГІЯ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ З ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ: АСПЕКТИ ВИКЛАДАННЯ ТЕОРІЇ ТА МЕТОДИКИ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ.....	73
Клапчук В. В. ЛІКАРСЬКИЙ КОНТРОЛЬ ПРИЗНАЧЕННЯ РУХОВИХ РЕЖИМІВ ПРИ ФІЗИЧНОМУ ВИХОВАННІ І ОЗДОРОВЧОМУ ТРЕНУВАННІ.....	75
Ковальова Т. М., Аллоярова А. А. ОСОБЛИВОСТІ МЕТОДИКИ РОЗВИТКУ ГНУЧКОСТІ У ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	78
Константинов Д. С. ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ВІЛЬНОЇ БОРОТЬБИ НА ЗАНЯТТЯХ З ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ З ДІТЬМИ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	81
Красовська К. В. ОСОБЛИВОСТІ ДОЗУВАННЯ ФІЗИЧНОГО НАВАНТАЖЕННЯ В ЗАЛЕЖНОСТІ ВІД ВИБОРУ ВИХІДНОГО ПОЛОЖЕННЯ ПІД ЧАС ЗАНЯТЬ З ЛФК (ЛГ) ДЛЯ УЧАСНИКІВ ТА ВЕТЕРАНІВ БОЙОВИХ ДІЙ.....	83
Мерзляков А. О., Дразіна Є. В. ОСОБЛИВОСТІ СИЛОВОЇ ПІДГОТОВКИ СКЕЛЕЛАЗІВ НА ПОЧАТКОВОМУ ЕТАПІ ТРЕНУВАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ.....	88
Начинова О. В. ДО ПИТАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СУЧАСНОГО УЧИТЕЛЯ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ.....	90

застосовують для оцінювання підготовленості стрільця (фізичної, технічної, тактичної, психологічної) на різних етапах багаторічної підготовки. Аналіз результатів участі у змаганнях як інтегральний показник підготовленості впродовж року та загалом паралімпійського циклу від Паралімпіади Токіо-2020 до Парижу-2024.

6. Аналіз результатів медичного контролю та самоконтролю: об'єктивні (ЧСС, маса тіла, динамометрія, артеріальний тиск, дихання) та суб'єктивні показники (самопочуття, сон, апетит, працездатність, настрої).

Література:

1. Бріскін Ю. А. Вступ до теорії спорту інвалідів: навч. посіб. для студ. ВНЗ фіз. вих. Львів: «Апріорі», 2008. 68 с.

2. Бріскін Ю. А. Спорт інвалідів : підруч. для студ. ВНЗ фіз. виховання і спорту. Київ: Олімпійська література, 2006. 263 с.

3. Виноградський Б. Теорія і методика спортивної стрільби з гвинтівки : навч. посіб. / Богдан Виноградський, Андрій Демічковський. Львів : ЛДУФК ім. Івана Боберського, 2021. 168 с. ISBN 978-617-7336-72-2.

4. Калиніченко О. М., Лопатєв А. О. Психофізіологічні особливості цільової точності під час виконання пострілу з сучасних стрілецьких видів зброї. Теорія та методика фізичного виховання. 2010. № 2. ISSN 1993-7989. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/304295785.pdf>

5. О. Каліберда, І. Щетнік, І. Ткаленко. Особливості спортивної підготовки з кульової стрільби. Сучасні технології біомедичної інженерії : матеріали III міжнародної науково-технічної конференції 08-10 травня 2024 р. Нац. ун-т «Одеська політехніка» / за заг. ред. І. В. Прокоповича, Н. В. Манічевої [Електронний ресурс]. Вінниця: ВНТУ, 2024. (PDF, 298 с.) ISBN 978-617-8163-08-2 (PDF). С. 229-234. URL:

https://drive.google.com/file/d/1UaYopSBKke3sEvjUQhjn_h3M5lY2uWz1/view?usp=sharing

URL: <http://dspace.opu.ua/jspui/handle/123456789/14501>

АНАЛІЗ ВПЛИВУ МІЖНАРОДНИХ СПОРТИВНО-ТАНЦЮВАЛЬНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА ТАНЦЮВАЛЬНИЙ СПОРТ В УКРАЇНІ

Каналюк Н. О., Дразіна Є. В.

Державний заклад «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», Україна

Анотація. У роботі розглянути питання важливих завдань професійної діяльності тренерів з спортивно-бальних танців, які полягають у здійсненні тренувального процесу у чіткої відповідності до теорії та методики спортивної

підготовки на рівні міжнародних спортивно-танцювальних організацій. Доведено, що своєчасне коригування цього процесу відповідно до змін, що відбуваються у процесі підготовки спортсменів провідних танцювальних країн світу, насамперед – Британії, є запорукою високих досягнень українського спортивно-бального спорту на міжнародному рівні.

Актуальність. Практика підготовки спортсменів спортивно-бальних танців в Україні стверджує, що сьогодні досягнення високих спортивних результатів в спортивно-бальних танцях неможливо лише завдяки оволодінню спортсменами сучасною танцювальною технікою поряд із опануванням спортивним артистизмом і чітким виконанням окремих спортивних елементів. Добре підготовлений спортсмен спортивно-бальних танців, це, насамперед – спортсмен, який, поряд із всіма необхідними для перемоги в змаганнях спортивними і артистичними навичками, також відмінно володіє тактикою спортивного виступу, тобто спроможний вірно, виходячи з фактичного рівня своєї індивідуальної підготовленості і спільної підготовленості спортивної пари, розподілити свої фізичні сили з метою вчасного варіювання швидкістю і енергійністю рухів, необхідних для чіткого та якісного відпрацювання силових і складних елементів і, за кінцевої мети - досягнення не тільки високошвидкісного, але і гармонічного відпрацювання всієї танцювальної програми.

Оволодіння зазначеною тактикою спортивного виступу неможливо без вибору чіткої методики підготовки і її успішного опанування. На сучасному етапі розвитку спортивно-бального танцю, саме вірно вибрана методика підготовки, яка лягає на опанований спортсменом з спортивно-бальних танців необхідний рівень спортивної теорії, є запорукою як великих спортивних досягнень окремих спортсменів-танцюристів, так і, в цілому - загального розвитку вітчизняних спортивно-бальних танців.

Це положення, яке можна вважати аксіомою спортивної підготовки, звичайно, можна віднести і до більшості інших сучасних видів спорту. Але її особлива важливість саме для спортивно-бальних танців полягає у тому, що вимоги для тих спортсменів-танцюристів, які виходять на високі спортивні результати і представляють країну на міжнародних спортивних площадках, постійно підвищуються в бік більшої складності як конкурсних програм, так і окремих спортивних елементів, більшої швидкості рухів, більшої вимогливості для станцюваності спортивних пар і так іншого. Все це, в свою чергу, викликає відповідні (і постійні) зміни, спочатку в теорії танцю, а практично одразу за цим, належно до цих змін – і зміни в методиках спортивної підготовки спортсменів-танцюристів.

Отже, як у сучасній теорії, так і сучасній методиці підготовки спортсменів спортивно-бальних танців не притаманні канонічність тренувальних методів. Вони постійно змінюються – нові напрямки, форми і способи підготовки, нові програми змагань зі спортивно-бальних танців з'являються щорічно, і ця особливість має стійку тенденцію, яка прийнята і підтримується спортивними асоціаціями, суддями, тренерами, спортсменами – всією спортивною спільнотою.

Таким чином, зрозуміло, що дослідження сучасної теорії і методики підготовки у спортивно-бальних танцях, яке проведено шляхом всебічного аналізу існуючих форм, способів і методик спортивного тренування, виявлення їх слабких та сильних сторін, виборці з них кращих елементів, їх синтезу і об'єднання в єдину спортивну систему підготовки, спрямовану на досягнення найкращого спортивного результату спортсмена-танцюриста, з урахуванням як його особистих спроможностей, так і спроможностей спортивної пари, без ретельного аналізу останніх тенденцій у міжнародному спортивно-бальному співтоваристві неможливо.

Високі спортивні досягнення в спортивно-бальних танцях, як у складно-координаційному виді парного спорту, тісно пов'язані із розвитком (формуванням) у тих, хто займається, з одного боку – спортивної техніки, фізичної сили, витривалості, координації, просторової орієнтованості, пластики, міміки, артистизму – всього того, що можна об'єднати під загальним поняттям мистецтва танцювальних рухів та, з іншого боку – взаємної сумісності спортсменів (взаємоузгодженої часово-просторової координації їх рухів) всередині спортивної пари, тобто – всього комплексу взаємопов'язаних індивідуальних та парних навиків на рівні провідних спортсменів світового рівню.

При достатньо-високому загальному ступеню розвитку сучасного спортивно-бального танцю в Україні, існуюча тенденція з динамічного прискорення темпу і швидкості, збільшення вимог до розвитку витривалості та толерантності до фізичних навантажень під час виступу спортивних пар на всесвітньо відомих міжнародних змаганнях, які проводяться у традиційно провідних, за цим спортивним напрямком країнах, таких, наприклад, як Британія та Франція, так само, як і участь українських спортсменів та тренерів в заходах підготовки (семінарах, курсах та інш.), які проводяться іноземними тренерами – членами міжнародних танцювальних асоціацій на високому професійному рівні, потребує від української танцювальної спільноти чіткої відповідності зазначеній тенденції.

Тому, питання узагальнення, аналізу та визначення впливу міжнародних спортивно-танцювальних організацій на танцювальний спорт в Україні для розроблення більш ефективних методик фізичної та спеціально-технічної підготовки українських спортсменів-танцюристів залишається одними з тих основних проблемних питань, які привертають увагу тренерів та практикуючих спортсменів спортивно-бальних танців України.

Виклад основного матеріалу. Мета дослідження: аналіз впливу міжнародних спортивно-танцювальних організацій на розвиток спортивно-бальних танців в Україні, виявлення і визначення існуючих проблем у підготовці українських спортсменів спортивно-бального спорту за цим напрямком.

На сучасному етапі розвитку спортивно-бальних танців в Україні, як окремого виду парного спорту, існуючі українські танцювальні організації активно взаємодіють з міжнародними танцювальними організаціями, зокрема – з World DanceSport Federation (WDSF) й World Dance Council (WDC),

здійснюючи, за результатами цієї взаємодії, великий обсяг роботи щодо впровадження нових стандартів і норм підготовки для спортсменів, тренерів і суддів, але в сфері цієї взаємодії досить зберігається низка проблемних питань, які потребують вивчення та усунення.

Сучасні спортивно-бальні танці, як щось вагомо більш велике, ніж просто частина загальносвітової танцювальної культури, тобто соціально-культурне явище, яке містило у собі елементи спортивних змагань і досягнень, почали складатися на початку XX століття, чому сприяло кілька одночасних процесів, що розвивалися у суспільстві саме в цей час, а саме відхід танцюристів від принципу танцювального ряду – танцювальні пари стали танцювати незалежно, танцюючи один і той самий танець, але кожна – за своєю власною танцювальною композицією; поява та швидкий розвиток популярної танцювальної музики: джазу, фокстроту та інш., яка, в свою чергу, викликала появу та швидкий розвиток відповідних музиці танців; свідомі зусилля ентузіастів з обробки давно відомих «класичних» танців таким чином, щоб вони могли стати доступнішими для широкої публіки в США та Європі. В рамках цього процесу танцівники-професіонали, такі як Вернон та Ірен Касл, Джозефін Бредлі, Віктор Сильвестр, проаналізували і кодифікували низку стандартних танців, а згодом і надрукували відповідні навчальні посібники (для популярності танцю, на їх погляд, важливо було те, щоб їх могли би легко виконувати при випадковій зустрічі будь-які партнери, що виявилось важливим і вірним для майбутнього розвитку спортивно-бальних танців ствердженням).

Перші, з історичної точки зору, організації, які розробили основні ідеї й стандартизували техніку виконання фігур в спортивно-бальному танці, були створені в Великобританії. Це були Британська асоціація викладачів бального танцю, Альянс Об'єднаного королівства (1903 рік) та Імперська спілка (1904 рік).

Незважаючи на англійську першість у цьому питанні, розвитком бального танцю переймалися й інші країни (насамперед – США).

У 1921 р. відбулася основна стандартизація вальсу, танго й фокстроту, що було пов'язано із завершенням формування англійського танцювального стилю, який був прийнятий за основу у всьому світі. Танцювальні турніри й численні світові чемпіонати сприяли тому, що у курортному англійському містечку Блекпул було організовано легендарний фестиваль бального танцю. З моменту заснування у вищезазначеному році й по сьогоднішній день цей фестиваль залишається неофіційним відкритим чемпіонатом світу зі спортивно-бальних танців.

Умовний перелік міжнародних організацій, який включає і ті, що функціонують на території України, які займаються розвитком танцювального спорту, наступні [4]:

- WDSF – Міжнародна Федерація Танцювального Спорту (90 країн, президент Шон Тей, Сінгапур);

- WDC – Всесвітня рада танців (60 країн, президент Донні Бернс, Шотландія);

- IPDSC – Міжнародна професійна рада танцювального спорту (50 країн, президент Пітер Максвелл, Англія);
- IDSA – Міжнародна асоціація танцювального спорту (33 країни, президент Святослав Влох, Україна);
- BDFI – Міжнародна федерація танцюристів бальних танців (28 країн, президент Грег Сміт, Нідерланди);
- EDSF – Федерація Спортивного Танцю Європи (28 країн, президент Святослав Влох, Україна);
- IDU – Міжнародний танцювальний союз (22 країни, президент Ігор Машин, Україна).

Найчисленнішими з цього переліку є WDSF і WDC. Незважаючи на спільну мету цих організацій, які витрачають великі зусилля на розвиток світового танцювального спорту та визнання його олімпійським видом спорту, в їх професійної діяльності існують принципові відмінності, що суттєво впливають як на взаємини між ними, так і на загальні тенденції розвитку спортивно-бального спорту в цілому. Ідеться про те, що WDSF займається аматорським танцем та розвитком професійного танцю, тоді як WDC займається тільки професійним танцюванням.

WDSF і WDC задають основні напрямки і динаміку змін у теорії та практиці підготовки спортсменів-танцюристів, тому вивчення впливу передового закордонного досвіду та міжнародних танцювальних організацій на розвиток спортивно-танцювального спорту в світі, який здійснюється не тільки через особисту участь українських спортсменів та тренерів у спортивних заходах за межами держави, але і через постійний та всебічний аналіз останніх досліджень та публікацій на цю тему, завжди залишається актуальним.

Лише окремі теоретики та практики спортивно-бального танцю звертаються до вивчення і відповідного опрацювання, узагальнення та адаптації до національних умов міжнародного досвіду, і це зрозуміло, оскільки офіційно оформленого концептуалізованого матеріалу, так само, як і професійного періодичного видання з цієї проблеми немає. Саме тому у сучасних дослідників проблематики теорії і методики підготовки у спортивно-бальних танцях постає вимушена необхідність звернення до сайтів міжнародних та окремих українських спортивно-танцювальних організацій, інших електронних ресурсів.

Незважаючи на вказану проблематику, передовий міжнародний досвід і тенденції розвитку спортивно-бального танцю втілюються і в Україні. Членство наших танцювальних товариств у міжнародних організаціях танцювального спорту відкриває можливості та перспективи успішного представництва України в танцювальних заходах світового масштабу.

Першою на цьому напрямку розвитку, була створена у 1992 році Асоціація спортивного танцю України (АСТУ), яку очолив С. Влох (Львов). Завдяки вірному сприйняттю керівництвом цієї асоціації тенденції та напрямків розвитку спортивно-бального танцю, як одного з перспективних видів міжнародного спорту, у цьому ж році АСТУ була прийнята до складу IDSF (Федерації Спортивного Танцю Європи).

Завдяки цьому, українським танцювальним парам, які стали членами АСТУ, відкрилась можливість представляти Україну на різних престижних змаганнях під егідою IDSF. В наслідок цього, згодом, спортсмени з спортивно-бальних танців України неодноразово ставали призерами й переможцями престижних змагань, які проходили в Італії, Франції, Австрії, Голландії, Німеччини, Англії й в інших країнах.

Важливим результатом зазначеної діяльності АСТУ і завдяки успішним виступам українських спортивних пар, АСТУ заслужила довіру міжнародних організацій, і IDSF надало неї право самостійного проведення чемпіонатів світу серед молоді та юніорів, кубків та чемпіонатів Європи серед дорослих.

З цього часу АСТУ (під егідою IDSF) в Україні щорічно проводились до десяти великих турнірів світового рейтингу. Центрами спортивно-танцювального руху стали такі великі українські міста, як Львів, Харків, Київ, Одеса, Дніпропетровськ і Донецьк.

Сучасні правила спортивних змагань зі спортивних танців під егідою АСТУ визначають основні засади організації та проведення спортивних змагань зі спортивних танців, що проводяться на території України. Вони розроблені із урахуванням правил Міжнародної асоціації спортивного танцю [5].

Паралельно з Асоціацією спортивного танцю України (АСТУ) розвивається танцювальний спорт, який представляє Всеукраїнська федерація танцювального спорту (ВФТС). Вона була створена 18 листопада 2008 року, зареєстрована у Міністерстві юстиції (Свідоцтво № 3006 від 04.12.2008 року) і представляє Україну у Міжнародній федерації танцювального спорту (WDSF), функціонуючи за правилами саме цієї організації.

Незважаючи на однакову мету та цілі функціонування, між АСТУ й ВФТС є суттєві відмінності, а саме:

- перехід спортсменів до наступної вікової категорії, що здійснюється за роком народження (в АСТУ цей процес відбувається за датою народження);
- обмеження щодо спортивного костюма;
- у ВФТС проводяться відбіркові змагання для участі спортсменів у Чемпіонатах Світу та Європи, а у АСТУ можна брати участь у будь-яких змаганнях без відбіркового змагання;
- різниця у правилах дозволених танців у латиноамериканській програмі: в рамках ВФТС перший танець – самба, а в АСТУ – ча-ча-ча;
- різниця у правилах до використання спортивних фігур, які виконуються на змаганнях (у ВФТС дотримуються цих правил з метою визначення переходу танцювальних пар від класу до класу - через набір потрібних балів, що створює можливість для професійного зростання танцівників).
- відрізняється підхід до техніки спортсменів. У ВФТС вона спрямована на атлетичну та фізичну підготовку, а також на яскравість виконання складних фізичних елементів. А в АСТУ акцент виконання елементів спрямований на удосконалення техніки виконання та естетику елементів.

Ці відмінності потрібно обов'язково враховувати під час планування тренувань спортсменів, які плануються для участі в змаганнях АСТУ або ВФТС, розробці композицій танців, техніки виконання фігур та інше.

Як член WDSF, ВФТС проводить в Україні багато змагань світового рівня.

У зв'язку з цим, 19 травня 2017 року, ВФТС було надано статус національної спортивної федерації. На цей час між Міністерством молоді та спорту України та Всеукраїнською федерацією танцювального спорту підписано договір про спільну діяльність, спрямовану на розвиток танцювального спорту. До речі, WDSF, з 2019 року, надала право ВФТС проводити Чемпіонат Світу з 10 танців з категорії «Молодь». Це, безумовно, заслуга ВФТС за вагомий внесок у розвиток танцювального спорту та підвищення рейтингу України на міжнародній танцювальній арені.

Завдяки активній роботі вищезгаданих українських організацій на сьогодні в Україні існують два види спорту, які займаються розвитком спортивно-бального танцю. Це – танцювальний спорт (під егідою ВФТС) та спортивні танці (під егідою АСТУ).

На цей час європейські танцмейстери стали авторами систем хореографічної нотації, підручників-самовчителів, досліджень з історії бальних танців, багатьох навчальних танцювальних методик, а також величезної кількості професійної лексики, що, у тому числі, лежить в основі понятійно-термінологічного апарату з бальної хореографії [5] і потребує врахування у сучасному процесі підготовки українських спортсменів з спортивно-бальних танців.

Підбиваючи підсумки, варто відзначати, що на сучасному етапі розвитку спортивно-бальних танців, світові танцювальні організації відіграють значиму роль у становленні та розвитку спортивно-танцювального руху в Україні. Українські танцювальні організації продовжують активно взаємодіяти, як з профільним національним міністерством, так і з міжнародними організаціями, зокрема WDSF та IDSF, здійснюючи великий обсяг роботи стосовно впровадження нових стандартів і норм для спортсменів, тренерів і суддів, сприяють активному розвитку теорії танцю, спортивної техніки, систем суддівства тощо.

Література

1. Всеукраїнська Федерація Танцювального Спорту. Режим доступу: <http://audsf.com.ua/docs/>
2. Матвеєв В. В. Шляхи розвитку педагогічної освіти в бальної хореографії 2017. с. 8-16.
3. Правила спортивних змагань зі спортивних танців затвердженні президією АСТУ.
4. Міжнародна наукова інтернет-конференція від 16.11.2023 <https://www.economy-confer.com.ua/full-article/4976/>
5. Міжнародні танцювальні (спортивні) організації. Режим доступу: <http://dancesport.ua/news/art>